

Henseende. Der er i Harboøre fra Januar til Udløbet af Maj fisket 407 000 kg Kuller. Af disse har Fiskerne selv kun haft Lov til at eksportere de 52 000 kg, medens af Resten en Del er solgt i Indlandet og den overvejende Del solgt gennem Eksportører til Udlandet. Men Fiskerne har faaet væsentligt mere for de Fisk, de selv har haft Lov til at eksportere, end for dem, de har maattet sælge til de autoriserede Eksportører. For disse har de faaet 10 Øre mindre pr. kg, det vil sige, at Fiskerne i Harboøre Sogn for de fem Maaneder har faaet 20 000 Kr. mindre for Fisk, end de vilde have faaet, hvis de selv havde haft Lov til at eksportere dem. Det er ikke saa underligt, at Fiskerne føler sig brøstholdne over en saadan Bestemmelse. Derfor ønsker de, at de selv maa faa Lov til at eksportere, eller i alt Fald, at Eksporten maa ske gennem autoriserede Centraalkontorer, saaledes at de faar det mest mulige Udbytte af Fisken, og ligeledes ønsker de, at Forholdene om muligt bliver saaledes, at Tyskland, da der ikke er fri Handel i Udlandet, aftager Fisken paa Bestemmelsesstedet, da Fiskerne ellers har ret betydelige Tab ved Svind og paa anden Maade.

Der er en anden Ting, som Fiskerne paa Vestkysten aldeles ikke kan forstaa, og det er, at de skal have mindre for deres Fisk derovre, end Fiskerne faar andre Steder i Landet. Forholdet er det, at paa Vesterhavstorsk f. Eks. er Maksimalprisen 12 Øre mindre pr. Halvkilogram end paa Kattegattorsk. Nu tror jeg, at enhver, der har Forstand paa Fisk — ærede Medlemmers Tænder vil sikkert løbe i Vand ved den blotte Tanke om saadan en god, fast Vesterhavstorsk —, vil erkende, at den absolut mindst er en lige saa god Vare som den Torsk, man fanger herovre, og desuagtet er der en Prisforskel af 12 Øre pr. Halvkilogram. Fiskerne finder dette uretfærdigt og har i den Anledning henvendt sig til Fiskeriforeningen, og de haaber, at der maa blive taget Hensyn til disse Forhold, saa der bliver en ensartet Pris, og Fiskerne derovre ikke bliver uheldigere stillet end Fiskerne andre Steder.

Der er et andet Forhold, som Centralforeningen af vestjyske Fiskeriforeninger har tilladt sig at gøre opmærksom paa, nemlig at Fiskerne har mange Ulemper af de Miner, der er drevet ind paa Kysten. Man har anmodet Marineministeriet om, at de maa blive uskadeliggjort hurtigst muligt, men man har faaet Afslag derpaa. Det forstaaer jeg ikke. Forholdet er det, at disse Miner til Tider har ligget 14 Dage paa Kysten, og det er indlysende, at naar

Fiskerne skal sætte deres Baade ud eller trække dem ind, mange Gange i mørkt Vejr, er der en betydelig Fare ved, at Minerne faar Lov til at ligge lang Tid i Strandkanten. Der kan let ske Ulykker derved, og jeg haaber, den højtærede Forsvarsminister vil tage dette Spørgsmaal op til fornyet Overvejelse, saaledes at disse Miner kan blive uskadeliggjort saa hurtigt som muligt.

Jeg maa maaske lige nævne et andet Forhold paa Harboøre, som ogsaa staar i Forbindelse med noget, Krigen har skabt. Paa disse Kyststrækninger driver der stadig mange Lig af Søfolk ind, og dette har for Harboøre Sogn haft den Følge, at den nuværende Kirkegaard er blevet for lille, saa det har vist sig nødvendigt at gaa til en Udvidelse. Jeg skal i denne Forbindelse nævne, at der i August Maaned blev begravet 27 Lig af fremmede Søfolk i Harboøre. Forholdet er det, at man har maattet fjerne Læplantningerne for overhovedet at faa Plads, og at det vil være absolut nødvendigt nu, at gaa til en Udvidelse. Der vil fremkomme et Andragende om, at Staten vil bekoste denne Udvidelse, idet det jo er et Forhold, som Beboerne eller Kommunen derovre ikke i mindste Maade er Skyld i, og Kirken selv ejer ikke de fornødne Midler.

Jeg vil saa gerne gøre et Par Bemærkninger angaaende en Sag paa Marineministerens Budget, nemlig Bevillingen til Redningsmænd. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa selve Redningsmændenes Lønforhold, idet deres Løn- og Pensionsforhold er henviste til Lønningskommissionen, men jeg maa dog bemærke, at jeg stiller mig noget tvivlende overfor, hvorvidt det er rigtigt at henvise disse Menneskers Forhold netop til Lønningskommissionens Overvejelse, idet Redningsmændene jo ikke kan betragtes som Statens Tjenestemænd i egentlig Forstand, og hele deres Arbejde og Arbejdsvilkaar maa utvivlsomt ses ud fra et saadant Synspunkt, at man ikke kan lægge almindelige lønningstekniske Regler til Grund for Bedømmelsen af det Arbejde, de yder, et Arbejde, der som bekendt i mange Tilfælde medfører, at de sætter Livet i Vove. I mange Aar har Redningsmændene fundet sig i de Forhold, der har været budt dem. De har været under en interesseret og dygtig Ledelse, men tillige, tør jeg nok sige, en landsfaderlig Ledelse, og de har ikke knyet, men taget Forholdene, som de nu en Gang var; først nu har de faaet deres egen Organisation. Forholdene har bevirket, at de i flere Henseender er blevet daarligere stillet end deres Kammerater. Det har fra gammel